

ΤΥΠΟΣ ΘΕΑΤΡΙΚΟΥ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑΤΟΣ.

Ἀφιερῶνται εἰς τοὺς Ἑλληνας ἠθοποιούς.

Τὸ κάτωθι πρωτότυπον πρόγραμμα μᾶς ἐξαπεσπάλῃ ἐντυπον εἰς τῆς κλεινῆς πρωτευούσης τῆς Βουλγαρίας Σοφίας, τὸ δημοσιεύομεν δὲ χάριν τῶν ἡμετέρων ἠθοποιῶν, ὅπως ἐκ τούτου διδαχθῶσι τὴν σύνταξιν τῶν θεατρικῶν τῶν προγραμμάτων.

Σήμερὼν τὴν Τρετὴν τὴν 27)8 Ἰουνίου 1882 θέλουσιν δοθῇ λαμπραὶ παραστάσεις εἰς βενεφῆσιον τῶν ἀδελφῶν Κονδινέλλι. Εἰς τὸ τέλος τὸ παραστάσεων θελεῖ δοθῇ ἓνα καρναβάλι ἐπάνω εἰς τὸν πάγον μετὰ μεγάλον μπάλ-Μασκέ.

Μέγα παντόμημα εἰς 14 καταπετάσματα μετὰ μέγα χειμερινὸν φαινόμενον ἐκτελεσθῆσόμενον περισσότερον ἀπὸ 60 ἀνθρώπους, εὐπρεπῶς καὶ ὠραίως ἐνδυμένους, ὅλα τὰ χρειαζόμενα εἰς τοῦτο εἶναι ὀλοτελῶς νέχ μετὰ μεγαλοπρεπῆ ἔλκυτρα, συρόμενα ἀπὸ ὠραία μικρὰ ἄλογα.

1) Ἑμβασίς εἰς τὸ καρναβάλιον. 2) Πρόφθασις τοῦ πρῆγγιπτος Καρναβάλι. 3) Μεγάλῃ πολονέζα χωρευμένη ἀπὸ ὅλας τὰς μάσκας. 4) Μίαν θοκίμην ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 5) Ἐν πλῆθος, τὸ ὅποιον γλυστραίνει ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 6) Χορὸς τῶν ἀποστόλων. 7) Βαλέτι μετὰ σιδερά ὑποπόδια ἐκτελεσθῆσόμενον ὑπὸ τὰς ὠραίας ἀδελφὰς Κονδινέλλι ἀπὸ τὸν τζήρκον Ρέντζ καὶ Κ-ς Χαρρη Λέε ἀπὸ τὸ κρυστάλινον πκλάτιον τοῦ Λονδίνου. 8) Πρόφθασις μαθητῶν ἐπάνω εἰς τὸν πάγον. 9) Ὁ διδάσκαλος ἐπὶ τοῦ πάγου. 10) Ἐν δυστυχῆς περίπατον μετὰ ἔλκυτρον. 11) Εἷς σαρωτῆς τῶν καμίνων εἰς κίνδυνον. 12) Ὁ Ψωμὰς εἰς κίνδυνον. 13) Εἷς καδρίλῃ χωρευμένη εἰς πατήνη ἀπὸ 16 ἀρτήστας. 14) Διὰ τὴν ἐκτέλεσιν μεγάλου περιπάτου ἐπὶ μίας γελῶδους φορτουνας, ἡ ὅποια μέγας χιονίζει, χωρεμένη ἀπὸ περισσότερον τῶν 60 ψυχῶν.

Ν. Β. Τὰ ὠραία σκευὴ διὰ τὸ νέον τοῦτο παντόμημα, τὸ ὅποιον πολὺ εὐτηγῶς εἶχε παρασταθῇ εἰς τὸ Παρήσιον καὶ τὸ ὅποιον ἡμεῖς παρεστήσαμεν 60 φορὰς εἰς τὸ Βουκουρέστιον ἐκτιμάται εἰς 15,000 φρ. καὶ διὰ νὰ γενῇ τὸ παντόμημα τοῦτο περισσότερον μεγαλοπρεπές. Ἡ δεινὴ θησις δὲν ἐρείσθῃ τὰς μεγάλας ἐξοδὰς καὶ ἐπιτηδες διὰ τὸ παντόμημα τοῦτο προσεκάλεσε τοὺς περιβοήτους ἀρτιστρίας, ἀδελφὰς Κονδινέλλι ἀπὸ τὸ τζήρκον Ρέντζ καὶ Χαρρη Λέε ἐκ τοῦ κρυστάλινου παλατίου τοῦ Λονδίνου. Ἐξ αἰτίας τῆς ἐγγυήτου ἐξχειμενιάσεως τῆς τρούπης, τὸ παντόμημα τοῦτο δὲν θέλει παρασταθῇ περισσότερον ἀπὸ δύο φορὰς.

ΤΟ ΚΟΡΟΪΔΟ

(Συνέχεια τοῦ προηγούμενου ἀριθμοῦ.)

Ἦτο ἕκτη ὥρα μετὰ μεσημβρίαν ὅτε οἱ δύο φίλοι ὁ Τσιρτσιρμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος μπράτσο διήρχοντο τῆς ὁδοῦ Ἀνωρύμου.

Αἶφνης ἴστανται καὶ οἱ δύο ὡς καρφωμένοι ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου.

Τεντόνουν τοὺς ὀφθαλμούς των καὶ ἀνοίγουν τὰ στόματα.

Θὰ ἐνόμιζέ τις, ὅτι ἀπελιθώθησαν.

Ἦσαν ἀκίνητοι ὡς τὰ ἀγάλματα τῆς Ἀκαδημίας.

Θέγμα ἀθέκτον παρίστατο πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Θέγμα πρωτοφανὲς δι' αὐτούς.

Ὀπτασία ἡδονικῇ.

Ἐτρεμον.

Τοὺς εἶχε πιάσει ἓνα ἄλλο εἶδος σπασμοῦ.

Μόνον τὰ σάλια των δὲν ἔτρεχον.

Τί ἦτο; Τί ἔβλεπον;

Σκληρὸν καὶ λέγειν καὶ ἀκούειν καὶ ὁρᾶν.

Κατέναντι των ἦτο ἀνοικτὸ ἓνα παράθυρον μεσαίου πατώματος οἰκίας.

Κατέναντι δὲ τοῦ παραθύρου ἐκείνου ἀκριβῶς ἦτο τοποθετημένος ἐπὶ κομψῆς κονσόλας ὠραῖος καὶ μέγας χρυσοῦς καθρέπτης, θεατὸς ἐκ τῆς ὁδοῦ, ἐντὸς δὲ τοῦ χρυσοῦ αὐτοῦ καθρέπτου κατωπρίζετο κόρη.

Αὕτη ἦτο εἰς τὴν γωνίαν τοῦ δωματίου εἰς θέσιν μὴ ὁρατὴν ἐκ τῆς ὁδοῦ.

Ἐκ τῆς θέσεως ταύτης ἡδύνατο νὰ βλέπῃ τοὺς διαβάτας, οἵτινες ἐπίσης ἡδύνατο νὰ τὴν βλέπωσι διὰ τοῦ καθρέπτου ἀντανακλωμένην.

Αὐτῆς τὸ θέγμα εἶχον ἰδεῖ ὁ Τσιρτσιρμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος καὶ ἀπελιθώθησαν.

Ἦτο αὕτη ἡ Τασίτσα, ἥς χάριν αἱ προχθεσιναὶ τῶν δύο φίλων μαζιλαρομαχίαι.

Ἦτο μετὰ νυχκλιζέ της, μετὰ νυκτικὰ της.

Σὺν νὰ εἶχε σηκωθῇ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπὸ τὸ κρεβάτι.

Τὰ μαλλιά της ἦσαν ξέπλεγα.

Μαλλιά μακρὰ καὶ καστανά.

Κατ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἐρπειάνετο, δηλαδὴ ἔβαζε τὴν πούδρα της μετὰ τὸ φτερό.

Τὸ πρόσωπόν της ἦτο ὀλοστρόγγυλον ὡς τὸ φεγγάρι.

Ἡ ἡλικία της ἔως δεκαοκτὼ ἐτῶν.

Ἐπάνω εἰς τὸν ἀνθὸ της, εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός της.

Τὰ φρύδια της ἦσαν μαῦρα καὶ πυκνά.

Τὰ μάτια της μεγάλα, μαῦρα καὶ ἐκφραστικά.

Μὲ τὸ βλέμμα της ἡδύνατο νὰ ρουφήξῃ ἄνθρωπο.

Ἡ μύτη της ἦτο κανονικὴ καὶ εἶχε μόλις ὁρατὴν τινα μικρὰν σχισμὴν ἐν τῷ μέσῳ.

Τὸ στόμα της ἦτο μικρὸ καὶ ἐσχημάτιζον εἰς τὰ ἄκρα αὐτοῦ τὰ μικρὰ της χεῖλη καὶ κόκκινα δύο μικρὰ λακκάκια.

Ὀλίγο ἐπάνω τῆς σιαγόνας εἶχε μιὰ μαῦρη ἐλίτσα μετὰ δύο τρεῖς σγουραὶς τρίχαις.

Ἐν συνίψει ἦτο ὡμορφοκρίτιστο.

Ὁ λευκὸς λαιμὸς της καὶ παχουλὸς ἐσχημάτιζε δύο τρεῖς δίπλας ὡς τοὺς λαιμοὺς τῶν βυζαντινῶν παιδιῶν.

Ἐφόρει τὴν νυκτικὴν της μακρὰ πουκαμισὰ ἡ ὅποια ἔφθανε ἕως δύο σπιθαμὰς ἀνωθεν τῶν ἀστραγάλων πῆς.

Ἦτο ἀπὸ ἐκείνας τὰς παρθενικὰς καλοκαιρινὰς πουκαμισὰς.

Δὲν εἶχεν ὅλως διόλου μανίκια.

Μπροστὰ ἦτο ζετραχιλισμένη καὶ σχισμένη πρὸς τὸ στῆθος εἰς μῆκος σπιθαμῆς.

Συνεκρατεῖτο ἐπὶ τῶν ὤμων της ἀπὸ δύο κουμπιά, ἐκ τῶν ὁποίων τὸ ἓνα εἶχε ξεκουμπωθῇ, οὗ ἕνεκα τὸ ὑποκά-

μισο εἶχε κρεμασθῇ ἀπὸ τὴν μίαν πλευρὰ, ἀφίνον γυμνὴν τὴν λευκὴν καὶ στρογγυλὴν ὠμοπλάτην της καὶ τὸ ἕνα της βυζὶ τὸ κατὰλευκο σὰν χιόνι καὶ μεγέθους πορτοκα-
λιού.

Ἡ Τασίτσα ἀφοῦ ἐπουδραρίσθη ἔλαβε εἰς αὐτὴν τὴν κατάστασιν ἕνα καθίσμα καὶ ἐκάθισε νὰ φορέσῃ τῆς κάλ-
τσαις καὶ τὰ στιβάλια της, ἀμέριμος ὡς νὰ μὴ τὴν ἔβλεπε ἀνθρώπου μάτι.

Ἀνέσυρε τὸ πουκάμισό της μέχρι γόνατος καὶ ἐτρα-
βοῦσε τὴν κάλτσα της νὰ τὴν δέσῃ.

Εἰς τὴν ἐργασίαν αὐτὴν ἐφάνη καὶ ἐν μέρος τοῦ κεντη-
τοῦ πανταλονιού της.

Ὁ Τσιτσιμπάκος καὶ ὁ Τσιρτσιρμπερέτας ἐπῆγαν νὰ
λυσαῖξουν.

Τὰ μάτια των εἶχον κοκκαλώσει ἀπὸ τὸ πολὺ τέντωμα.

Πνοὴ δὲν ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ χεῖλη των.

Φαίνεται ὅτι ἡ Τασίτσα ἀπὸ τὸν καθρέπτη τοὺς εἶχε
παρατηρήσει, διότι ἀμέσως σηκώθη μὲ τὴν μίαν κάλτσα
καὶ συμμαζεύσασα ὀλίγον πρὸ τοῦ στήθους της τὸ πουκά-
μισό της ἐτῆγε καὶ ἔκλεισε τὰ παραθυρόφυλλα μετὰ ὀρ-
γῆς ψιθυρίζουσα μετὰ φαινόμενικῆς ἀγανακτήσεως :

— Τί ἀνάειδα ! Νὰ μὴ μπορῇ κάνεις νὰ ντυθῇ μέσα
στοῦ σπίτι του.

Μετὰ τὴν ἀπώλειαν τοῦ τερπνοῦ των θεάματος, ὁ Τσιρ-
τσιρμπερέτας καὶ Τσιτσιμπάκος ξεκίνησαν νὰ φύγουν μὲ
κομμένας δυνάμεις.

Καθ' ὁδὸν ἤρχισαν τὰς συνομιλίαις.

— Μωρὲ τί ἦτο ἐκεῖνο !

Ἀέγει ὁ Τσιτσιμπάκος.

— Μωρὲ τί εἶδαν ἀπόψε τὰ μάτια μας !

Ἀπαντᾷ ὁ Τσιρτσιρμπερέτας.

— Αὐτὸ ἦτο ἄλλο πρᾶγμα.

— Αὐτὸ δὲν τὸ εἶχα ὅτῃ ποτὲ στὴ ζωὴ μου.

— Γι' αὐτὸ ξεπετοῦσε τὸ μάτι μου, καὶ ἔλεγα πῶς
κάτι θὰ ἰδῶ. Νὰ ποῦ ξεδιάλυνε.

— Ἦτο φοβερὸ πρᾶγμα.

— Μποῦτι ἦτο ἐκεῖνο, τί ἦτο ;

— Κ' ἐκεῖνο τὸ χιονάτο στήθος ποῦ τὸ ἀφίνεις.

— Καὶ τὰ παχουλὰ τὰ μπράτσα της δὲν τὰ λές.

— Καὶ τὸν κόρφο της, ποῦ τὸν βάζεις.

— Πρόσωπο, σὰν νὰ τὸ εἶχες χυτὸ στοῦ καλοῦπι.

— Κοντυλοφταισμένο σώμα.

— Ἦτο νὰ τὴν πιῇ κάνεις σὲ μιὰ κουταλιά νερό.

— Ἦτο ἕνα κομματί. μάλαμα.

— Νὰ τὴν φάγῃ κάνεις.

— Ἀγγελος.

— Καλὲ, Θεός.

— Μυῖρχεται νὰ τρελαθῶ, νὰ πάρω τὰ βουνά.

— Ἐγὼ θὰ παλαβῶσω.

— Μάτια, μαλλιά, κρέατα μάρμαρο.

— Σῶμα πελεκητό.

— Τέλος πάντων ἦτο ἕνα φοβερὸ πρᾶγμα.

— Τέτοια γυναῖκα νὰ πάρῃ κάνεις νὰ χαρῇ ζωὴ.

— Αὐτὴ δὲν εἶνε νὰ τὴν ἔχῃ κάνεις γυναῖκα, εἶνε νὰ
τὴν βαλῇ μέσα σ' ἕνα κἀνδρο καὶ νὰ τὴν ἔχῃ νὰ τὴν
βλέπῃ.

— Νὰ τὴν προσκυνᾷ.

— Ὅχι, τὸ γελᾷς τᾶχα.

— Ἐγὼ θὰ τῆς ριχτῶ.

— Κ' ἐγὼ τὸ ἴδιο.

— Ὅποιανοῦ εἶνε τῆς τύχης.

— Δὲν θὰ μαλλῶσωμε. Εἶνε τῆς τύχης σου ; πᾶρ'
την. Εἶναι τῆς δικῆς μου ; τὴν πέρνω. Δὲν εἶνε κάνε-
νός ; Ἀς τὴν πάρῃ ἄλλος. Δίκαια πράγματα.

— Δίκαια.

— Πᾶμε νὰ ξαναπεράσωμε. Ἐγὼ δὲν θὰ μπορέσω νὰ
κλείσω μάτι ἀπόψε ἂν δὲν τὴν ξαναδῶ.

— Καὶ ὅσο τὴν βλέπει κάνεις, τόσο δὲν τὴν χορταί-
νει. Εἶνε ἀχόρταστο πρᾶγμα.

— Νὰ πῶς κάμμιά φορὰ ὁ ἀνθρωπος γίνεται ἀπαγω-
γεύς.

— Ἐγὼ, μπορῶ νὰ πουλήσω καὶ τὸ σῶβρακό μου γιὰ
νὰ τὴν ζήσω μὲ ὅλα της τὰ καλὰ, σὰν πριγκηπέσσα.

— Ἀμ ἐγὼ.

— Πᾶμε, πῖσω.

— Πᾶμε.

Καὶ οἱ δύο φίλοι ἐπανέκαμψαν διὰ τοῦ οἴκου τῆς Τα-
σίτσας.

Αὕτη ἦτο αὐτὴ τὴν φορὰ εἰς τὸ μπαλκόνι τοῦ ἀνω
πατώματος.

Εἶχε ντυθῇ μία μπλοῦ ἀμαζόνα καὶ θέσει εἰς τὸν κό-
τσο της ἕνα τραντάφυλλο.

Τὰ μαλλιά της τὰ εἶχε δέσει μὲ μιὰ κόκκινη κορδέλα.
Φοροῦσε τὰ ἄσπρα της στιβάλια.

Ἐκάθητο ἐπὶ κινητῆς πολθρόνας καὶ ἐκουνεῖτο ἀφελῶς
ἀκουμβῶσα ἐπ' αὐτῆς τὸ κεφάλι της.

Εἶχε τὰ πόδια της σταυρωτὰ καὶ τὸ ἕνα ἐκρέματο
ἀπ' ἐξῶ ἀπὸ τὰ σίδηρα τοῦ μπαλκονιοῦ.

Ὅταν διήρχοντο οἱ δύο φίλοι ἀπὸ κάτω, εἶπε ὁ Τσιρ-
τσιρμπερέτας μετ' ἀναστεναγμοῦ πρὸς τὸν Τσιτσιμπάκο.

— Φίλε μου, σήμερα θὰ μὲ φέρῃς εἰς θέσιν ν' αὐτο-
χειριασθῶ.

— Ἐγὼ πεθαίνω γιὰ σένα. Χίλιαις ζωαῖς, ἂν εἶχα
τὰς ἐθυσίαζα καὶ τὸν ἑαυτόν μου αὐτὸν ἀκόμα, προσέ-
θηκε ὁ Τσιτσιμπάκος.

— Χαχηχά.

Ἠκούσθη ὁ λεπτός καὶ προσποιητὸς γέλως τῆς Τασί-
τσας, ἥτις ἐγερθεῖσα ἔκαμε ἕνα τοῦρ φιλαρέσκως καὶ εἰς-
ῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅταν δὲ ἐμακρύνθησαν ὀλίγον
οἱ δύο φίλοι προέκυψε τὴν κεφαλὴν της τοῦ παραθύρου
γελῶσα πάντοτε καὶ ἔκλινε ὡς σημεῖον χαριετισμοῦ.

Ἐρὶς τότε ἐζανήθη μεταξὺ τῶν δύο φίλων.

— Ἐμένα ἐχαίρετίσε.

— Ἐμένα μοῦ τὸ ἔκαμε.

— Ἐγὼ τὴν πρωτοεῖδα.

— Ἐμένα ἠγάπησε.

— Ἐμένα θέλει.

— Ἐγὼ θὰ τὴν πάρω.

— Εἶνε δική μου.

— Ἐγὼ θὰ τὴν κλέψω.

Καὶ τοιαῦτα φιλονεικοῦντες ἔφθασαν εἰς τὸ σπίτι των,
ὅπου τὸ μεσονύκτιον ἔστησαν ἐκεῖνον τὸν τρομερὸν καυγᾶ,
ὁ ὁποῖος ἐξέσπασε διὰ περιχύματος εἰς τὸ κεφάλι τοῦ
κάτωθι δωματίου του κοιμωμένου ἀνδρογύνου.

Τὴν ἐπιοῦσαν τῆς σκηνῆς ὁ Τσιτσιμπάκος εἰς τὸ ἕνα
τραπέζι καὶ ὁ Τσιρτσιρμπερέτας εἰς τὸ ἄλλο κατεγίνοντο
εἰς σπουδαίαν ἐργασίαν.

Εἶχον γράψιμο.

Συνέτατε ἕκαστος ἐξ αὐτῶν ἐρωτικὴν πρὸς τὴν Τασί-
τσα του ἐπιστολήν.

Ἰδοὺ ἡ τοῦ Τσιτσιμπάκου.

Τριγωνάκι μου !

Ἄφ' ἧς στιγμῆς σέ εἶδον ἐτρώθην ἐξ ἔρωτος πρὸς τὰ οὐράνια σου κάλλη.

Εἶσαι θεά.

Σὲ λατρεύω ἀπὸ σήμερον ὡς ἄγγελον.

Σὲ εἶδα μὲ τὸ πουκαμισάκι σου ἀπὸ τὸν καθρέπτη.

Ἦσο Νηριῆς.

ὦ, μὴ ἀρνηθῇς τὸν ἔρωτά μου, σὲ καθικετεύω γονυπετῶς.

Ἐάν τὸ ἄβρόν σου στῆθος, ὅπερ εἶδον ἀναπάλλον ὡς ἀφρὸς θαλάσσης ἀπορρίψῃ τὸν ἔρωτά μου, ἐγὼ πλέον δὲν ὑπάρχω εἰς τὴν ζωὴν.

Ἐλεος, ἔλεος.

Ἀπὸ χθὲς κλαίω ὥσπερ παιδί νήπιον.

Εὐσπλαχνία, ἄγγελέ μου ἐπουράνιε. Ἐλεος.

Ὁ μέχρι τάφου λάτρες σου

Τσιτσιμπερέτας Κουρουνόμαλος.

Ἴδου καὶ ἡ τοῦ Τσιτσιμπερέτα.

Ἀθῶα μου περιστέρα.

Ἡ ζωὴ μου σὲ ἀνήκει φόνευσέ με, ἀλλὰ μὴ μοῦ ἀρνηθῇς τὸν ἔρωτά σου.

Μία ἀρνησις, καὶ αὐριον εἶμαι εἰς τὸν τάφον τὸν παγερόν, εἰς τὸ ἔρεβος τοῦ Ἄδου, εἰς τὰ ἔγκατα τῆς κόλασεως.

Διατί λοιπὸν ἐγεννήθην, ἀφοῦ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀποκτήσω, καὶ τί εἶνε ἡ ζωὴ μου ἄνευ σοῦ τοῦ φωτός τῶν ὀφθαλμῶν μου;

Οἱ ὀφθαλμοί μου ρέουν ὡς δύο κρύαις βρύσαις,

Κι' ἀσπαίρει ὅλ' τὸ σῶμά μου ὡς στὸ γιὰλὸ ἡ φρίσαις.

Τὸ σῶμά σ' ἀπὸ κρύσταλλο εἶν' κατασκευασμένο

Μὲ ρόδα τῆς ἀνοιξέως ῥοδοπεπερχυμένο.

ὦ θεία περιστέρα,

Λυπήσου τὸν ταλαίπωρο ποῦ κλαίω λυπητερά.

Ἀναμένω ἀπάντησίν σου, ὅπως αὐτοχειριασθῶ, ἐν περιπτώσει ἀπελπισίας ἐκ τοῦ ἔρωτός σου.

Ὁ αἰχμάλωτός σου δούλος,

Τσιτσιμπερέτας Κουκουμούλης.

(Τὸ τέλος εἰς τὸ προσεχές)

Παληάνθρωπος.

ΑΣΘΕΝΕΙΑΙ ΑΠΟΚΡΥΦΟΙ

θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου ἐχούσης ὡς βάσιν τὰς νεωτάτας ἐπιστημονικὰς ἐρευνάς, καὶ ἐν ταῖς μᾶλλον ἀπελπιστικαῖς περιπτώσεσι, ἄνευ οὐδεμιᾶς ταραχῆς τῶν λειτουργιῶν τοῦ σώματος. Θεραπεύω ἐπίσης τὰς δυσάρεστους συνεπείας τῶν ἁμαρτημάτων τῆς νεότητος, τῶν νευρώσεων καὶ τῶν ἀδυναμιῶν. Ἐχεμυθία πλήρης. Παρκαλεῖσθε νὰ πέμψητε ἀκριβῆ περιγραφὴν τῆς ἀσθενείας.

Dr BELLA Paris. 6 Place de la Nation, 6

Π

πρὸς πάντας ὅσοι πάσχουσιν ἐξ ἐπιληψίας, σπασμῶν ἢ νευραλγιῶν συνιστῶμεν συντόμως τὴν παγκοσμίως γνωστὴν καὶ σχεδὸν θαυματουργοῦσαν μέθοδον τοῦ καθηγητοῦ Ch. Albert 29. Avenue de Wagram. Ὅλοι λοιπὸν οἱ ἀσθενεῖς ἄς ἀποταθῶσι πρὸς αὐτὸν μετ' ἐμπιστοσύνης, καὶ πολλοὶ ἐξ αὐτῶν θὰ ἐπανεύρουν τὴν ὑγίειαν, ἣν εἶχον ἀπελπισθῇ ποτὲ νὰ ἐπανεύρῳσι. Ἡ θεραπεία διενεργεῖται δι' ἀλληλογραφίας μετὰ λεπτομερῆ ἀνακοίνωσιν τῆς ἱστορίας τῆς ἀσθενείας. Ὁ καθηγητὴς κ. Ch. Albert δὲν δέχεται ἀμοιβὴν, εἰμὴ ἀφ' οὗ προέλθῃ διὰ τοῦ τρόπου τῆς θεραπείας τοῦ σπουδαῖα ἀποτελέσματα.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

Ὁδὸς Σταδίου ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ Ὁδὸς Σταδίου
(Ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου)

ΟΙΝΟΙ ΛΕΥΚΟΙ ἀρωματικώτατοι, λεπτότατοι, νέκταρ διὰ θεοὺς, ποιήσεις τῶν τραπεζῶν, μετὰ φρούτα ἰδίως ἀπαράμιλλοι.

ΟΙΝΟΙ ΜΕΛΑΝΕΣ πλήρεις ζωῆς, δυναματικοί, βάλσαμον, μὴ φέροντες καμμίαν ζάλην, ἄδολοι.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ λευκοῦ τιμᾶται μόνον 90 λεπτῶν.

ΕΚΑΣΤΗ ΦΙΑΛΗ μέλανος τιμᾶται μόνον 1 δραχμῆς.

ΑΓΟΡΑΖΕΤΕ ἀπ' εὐθείας ἀπὸ τὴν Κεντρικὴν Ἀποθήκην διότι ἡ μεγίστη δημοτικότης τῶν οἶνων τούτων προκαλεῖ τὰς παραποιήσεις.

ΟΙΝΟΙ ΑΔΕΛΦΩΝ ΟΙΚΟΝΟΜΟΥ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΑΠΟΘΗΚΗ

Ὁδὸς Σταδίου ἀπέναντι τοῦ Ταχυδρομείου.

ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ ΕΙΔΟΠΟΙΗΣΙΣ

Επιληψία, σπασμοί, ἐκλαμψία καὶ νευρώσεις θεραπεύονται ριζικῶς διὰ τῆς μεθόδου μου.

Ἀμοιβὴ δίδεται μόνον μετὰ τὴν ἐπιτυχίαν.

Τρόπος θεραπείας δι' ἀλληλογραφίας.

PROF. CH. ALBERT

29, Avenue de Wagram, 29. Paris.